

[Poul Schlüter]

dom over sin egen tidligere politik. Man kan ikke komme uden om, at i dannelsen af den bredere regering ligger en erkendelse af, at socialdemokratiet ikke kunne selv, socialdemokratiet var kørt fast, socialdemokratiet savnede i foråret en politik.

Nu er der sket det, at socialdemokratiets tidligere gruppeformand, hr. Risgaard Knudsen, har frasagt sig sit hverv, og jeg vil godt i dag på min gruppes vegne kipe med flaget. Det vil vi gerne, fordi hr. Risgaard Knudsen i en årrække har været en stout, fast leder-skikkelse, som hele folkettinget har kunnet kalde en gevinst.

Det er ikke en stærk flertalsregering, vi får; den har ikke noget mandatoverskud. Holder samarbejdet mon mellem de 88? Alle er de jo regeringens parlamentariske grundlag, ingen kan undværes. Det må vise sig. Jeg vil godt sige, at kommer det til at knibe, så ved både socialdemokratiet og venstre, hvor vi bor, og når venstres ordfører i dag siger, at der bliver mulighed for indflydelse for de tre tilbageværende firkløverpartier, så tager vi meget gerne imod invitationen, og vi håber så, at der kommer lejligheder, hvor der kan føres politik her i folkettinget, uden at de 88 bag regeringen først skal læses fast i et standpunkt. Men kommer det til at knibe med de 88, er vi altså til rådighed.

Vi ønsker at føre en erhvervsfremmende politik, for der er intet andet, som kan hjælpe. Der er også dele af erhvervsfremme i regeringens foreløbige oplæg, men jeg håber, at regeringen vil forstå, at der er grænser for, hvor megen ny igangsætning der kan etableres i virksomhederne på grundlag af blot det, vi hørte i går.

Tag nu f. eks. de større udlånslån. Vi er glade for forslaget, men lad os nu ikke overdimensionere det. Det betyder en rentelettelse for industrien på ca. 30 mill. kr. Hvad svarer det til? Det svarer til 1 promille af den samlede lønsum. Det er altså mindre end en dråbe i havet. Derfor beder jeg om, at man ikke tror, at nu har man introduceret en fantastisk erhvervsfremmende politik, for det er meget lidt endnu. Der må langt mere til. Så kommer altså momsforhøjelsen. Den skal give 3,2 mia kr., men den vil også koste øget arbejdsløshedsunderstøttelse og kompensationer af social karakter. Og så kommer de direkte skatter, og her har vi forstået, at man nu tilrettelægger tingene, så at de direkte

skatter til næste år stiger med ikke mindre end 1,2 mia kr. i forhold til den forrige regerings oplæg for få uger siden.

Hvad er det sikre resultat af denne politik? Det er jo desværre en stærk forøgelse af arbejdsløsheden. Tusinder af danske virksomheder, ikke mindst dem, der søger at eksportere, er i forvejen på randen af at måtte lukke. Nu kommer der en forbrugsbegrænsende politik på det danske hjemmemarked. Mogens Lykketoft har beregnet, at det skulle give 20.000-30.000 flere ledige. Jeg spørger regeringen: er man enig i den beregning?

Fast står det, at leveomkostningerne vil stige. Jeg vil godt i dag nævne to befolkningsgrupper, som dette er særdeles mærkbart for. Jeg tænker på funktionærerne, og jeg tænker på tjenestemændene, som nu i nogle år har måttet bøje sig for den lønramme, andre har sprængt, og derfor har været dårligere behandlet end andre befolkningsgrupper. Her er et problem, som jeg håber regeringen vil være opmærksom på.

Men virksomhedernes omkostninger falder altså ikke nu, i og med at den nye regering er dannet, og det er ellers, hvad vi har behov for. Leveomkostningerne stiger, skatterne stiger, afgifterne stiger, ja vel. Til gengæld skulle vi have indkomstpoltikken, men den er endnu uklar og vel usikker. Indkomstpoltikken skal selvsagt fortsættes, for vi må have begrænset omkostningsstigningerne. Det er det eneste virkelige håb om højere beskæftigelse.

Så gør man en anden ting i dag. Man udskyder Storebæltsbroen. Det er i sig selv ikke beskæftigelsesfremmende. Jeg spørger: hvor længe skal den udskydes? For altid eller for nogle år? Vi tror i den konservative folketingsgruppe, at historiens dom over denne beslutning om udskydelse vil være, at det var kortsynet. Det danske samfund vil ikke i de næste 10, 20, 30, 40 år kunne fungere som en national enhed i moderne forstand uden en Storebæltsbro. Derfor beklager vi udskydelsen, og vi tror, at den blot vil medføre, at dette projekt, som er uundværligt, bliver langt dyrere og måske skal gennemføres i en periode, hvor vi ikke har den samme ledighed og det samme behov for at sætte i gang som netop nu.

Tilsvarende med a-kraften. Den udskydes nu. Det har hidtil været usikkert, men nu er det slået fast i en regeringserklæring. Vi har